

cem deum. Hic rerū tumultus quid aliud nobis clamant, quam omnibus iratum deum? Quia autem superest, nisi ut omnes, maximi pariter ac minimi, sacri simul ac prophani, submissis animis ad domini misericordiam confugiamus? Quanto id cōsultius, quam si dam suam quisq; citipam non agnoscat, in aliam rejiciens, et nimirum iram magis etiam exasperemus, et mutus nos moribus nō sanemus sed grauius uulneremus. Populus obmurmurat at principibus, principes nec prophanas parant nec sacras, imigus oppedit sacerdotibus. Atqui non raro fit, ut deus offensus sceleribus populi, tales immittat re-flores, quales illi merentur accipere. Hæcenus, quernominis, scuitia, vixis, tumultibus nihil profectum est. Quod unum superest, sit omnium communis confessio, ut sit omnibus paraa dei misericordia.

Col. 765. lin. 19. post uerb. causatur aqua, Galenus πρὸς κρῶσεων libro tertio eandem sententiam refert, carmine Heroico, οὐτω δ' ἄκρως κἀκέρως καλῶς εἰρηθῶν δ' ὄνομα πέτρῃ μοι λάιβε εἰς ἄνις ἰδὲ πρὸς ἑὸν δὲ λείπειν. id est, Ita mirum et illud recte dictum uidetur.

Stillula mollis aque lapidem aspidum canat iclu. Huc adserunt Homeride, quod cum poculum plenum ceteri uix tollerent a mensa, solus Nestor facile nulloq; negotio sustulerit, quam esset admodum senex, et uiribus multis inferior, uerum hoc illi dabat usus et exercitatio. Nam Homerus facit Nestore ὄλωσθ' ὄλω. Homer carmen sic habet, Ἀλλ' ὅ μοι μογῶν ἐπιπίνωσκε ξεσπένης πλάσθ' ἔορ, νεῶς δ' ὃ γέσθω ἀμοκτι ἄσθω. id est, Vix alij poculum poterant sustulere mensa.

Plenum, at grandæus Nestor facile abstulit illud. Que sententia nō solum accomodari potest ad aspiditatem, sed hoc quoq; quod ea facile scimus, que libenter facimus.

Col. 768. lin. 6. post uerb. confensceret,

Ceterum quod Pompeius erat Cinne, hoc Caius Cesar post fuit Pompeio. Simile quiddam Athenæus lib. 3. ex poetâ quopiam, οὐκ ἀείδω τὰ παλαιά, καὶ οὐ γούρμα κρείστω, νεῶς δ' ὃ ζῶν βασιλεύει, id est, Nō cano uetera. Noua si que sunt eadem et meliora sunt, ut pater qui iuuenis est regnat.

Col. 769. lin. 14. a fine, post uerb. ob stuporem ingenij, De quorum immanitate multa Athenæus libro 14. qui primi musicam omnem in ciuitatem recipere noluerunt, nec illas liberales disciplinas, quarum cultu mansuescunt hominum ingenia. Unde et cœli uicio, et neglectu disciplinarū, in summanon morum immanitatem effrati sunt.

Col. 770. lin. 8. post uerb. hoc carmen, Simili figura Græci quum uident protinus numerari presentem pecuniam, αὐτῷ καταβάλλω, id est, hoc ipso loco deponere. Apud Athenæum libro sexto, ἑσπέρῃ ἄρ τὰς γυγιῶν αὐτῷ καταβάλλω, id est, Deinde si pecuniam presentem numeraris. Quanquam in excusis codicibus habetur, αὐτῷ, sed mendose mi fallor.

Col. 770. lin. 41. post uerb. dicebatur, Erat Niobe filia Tannai, uxor Amphionis, que filios habebat sex, totidē puellas. Eo successu insoles cōtempfit Latonā, que non nisi duorum mater esset, Apollo et Diane.

Col. 770. lin. 43. post uerb. adolore diriguisse, Id sæcum quod fibule dedit occasione in Sipylo Phrygiæ conspicit tradit Homeri Scholiastes, lachrymarū fontes emittens. Ouidius Metamorpho, libro sexto, fibulam elegantissimam naryans, de saxo sic loquitur,

Flet tamen et ualidi circumdata turbine uenti

In patriam raptæ est, ubi fixa cacumine montis Liquit, et lachrymis etiam nunc marmora manant.

Col. 774. lin. 19. post uerb. potuerit dignosci, Cuius rei meminit Theophrastus in libris de plantis, Poculum erat satis profundum, auriculis breuibus, ut ad illa gressari posset, ad uteri effigiem imitatum, quemadmodum uidetur idem Athenæus, et incertum utrum poculo nomē sit inditum ab homine, an homini a poculo. Alij malunt Thericlæu dictū, d' ἰα τὸ δ' ὄραος ἡγεῖται αὐτῷ ἑστῶτος ὄραος, id est, quod feræum pelles illi fuerint insculptæ. Pambphilus Alexandrinus maualt hinc dictum, quod Bacchus hoc poculo libans feræ extorbare soleat. Sed nonominis controuersiam relinquamus.

Col. 774. lin. 22. post uerb. thericlæum, Insuper et crateres dictos Thericlæum. Similiter et intus lignea foris inasata pocula, nihilo minus Thericlæa uocata, que Callimachus χυθρόλαρα dicit.

Col. 775. lin. 38. post uerb. fugit forinam, Aut, Deuixit quæcumq; molam, fugit ille forinam. Nam omissio articulo, uidetur hemilichium carminis heroici. Qui refugit industriam, non fructus emoluentis. Sunt qui molarum stridoribus offenduntur, quam sine molis non licet uinere. Sic quidam uiciorum mors ferre non possunt, quam optent liberos. Dicunt et hodie uulgo, qui querit oua, gelinorum cacalimum ut uulgo uocant, Latini glouere dicunt, ferat oportet.

Col. 776. lin. 34. a fine, post uerb. et Ofride, Columella in carmine ipsum Friapum Ithyphallum uocat. Sed truncum ferre dolatum Arboris antiquæ numen uenerare Ithyphalli.

Col. 779. lin. 12. a fine, post uerb. auctore Stephano, Equidem arbitror idem esse quod ait Seneca libro de beneficijs sexto, Alia detineo diuinus, alia expellam et capite agā. Nouant nonnihil adagij formam Phœnix Colophonius apud Athenæum libro duodecimo, de Nino rege Assyriorum aget, quā pre corporis uoluptatibus omnia contempsit. Scæones illius sic habent,

Ἀλλ' ἦρ ἄριστος ἐδίδίμη νε καὶ τίνην κερῆν, τὰ δ' ἄλλα τῶντα κατὰ τῶν γυγιῶν ὤρα. id est, Sed erat edendo, poculumq; miscendo Prestant, reliqua autem cuncta abegit in saxa. Id est, prorsus contempsit.

Col. 779. lin. 3. a fine, post uerb. in Mattheum. 47.

Item diuus Bassilius in epistola quadam ad Athanasium, καὶ πῶς αὐτῶν ἐρωτῶσι ἢ ἀνεκκτεσ τέρτα ἐ ἀσπὸν δὲ πλέμω, ψαλμῶν ἐ γέωσι. Ἐ πόποι μελωδίασ τ' παρ' ἡμῖν κκεκατωκίας, id est, Quod si rogentur que causa sit huius nec indici, et sine sacris suscipi belli, narrat cantica que ad esse et specie melodiæ, que apud nos obtinuit. Aschines in oratione, ἡμῖν ἡσπαρεσθείας, ἐξ ὧν οὐκ εἰρήνη γε νοίτ' ἐν ἐκ πλέμω, ἀλλ' ἔξ ἐξ ἑλῶν ἐπὶ δὲ ἀκούε κτω, id est, Ex quibus nō pax fieret et bello, sed ex pace bellū nō indici, hoc est uehemens et atrox. Idē in eadē, εἰδὲ ἰσούνη ἢ πλέμω αὶ μῦν ἄδῶναι ἢ πρὸς ἑαυμ, αὶ δὲ ὄρασι ἢ σπατηγῶν, ἀσπὸν δὲ ἐ ἀνεκκτεσ τῶν πλέμωσ ἢ ἰσῶσ, id est, Quod si bellorū cause quidē erunt oratorū, dona uero ducti, efficietis ut bella et sacris carcat et denunciat ionibus. Etenim qui indici, q mittit forciales, q sacrificat, ipsa mora sit lenior: et hoc consilio probable est huiusmodi moras reperas, uelut in iure, ciationē triplicē, hīs cōntestacionē, in matrimonio libellum repudij, et solēnia uerba. Tu a tibi habe, quō dū hæc agitur, refidat impetus ille impotens.

Col. 780. lin. 5. à fine, post uerb. admonimus, Ad hanc formam pertinere uidetur, quod apud Athenensium libro decimoquinto scriptis Hippoxax, καὶ μὲν καὶ, id est, malorum mala, pro summis malis. Item quod quidam Atticam, ἡ δὲ αὖτε ἡ δὲ αὖτε, id est, Græciæ Græciam dixit, quasi dicas Græciæ florem.

Col. 781. lin. 15. à fine, post uerb. Epicuro, Ceteris Athenensium lib. 5. citat Herodicum qui cōtemptus græcia Græmaticos appellat μόνου δὲ αὖτε, γωνιόβου, νεε, μόνου δὲ αὖτε. Quod in angulis latent bombicum more, quodq; de minutis uocularum trahent. De Lysimacho dixit Demosthenes, nisi fallor, regnū ipsius nihil differre à scenâ comicâ, quod impendio delectaretur ridicule dictis, eorūq; ab hoc omnes discedere dissyllabos, hoc est histriones. Notat enim iūthen ex Parin, qui nihil apud illum non poterant, ut Athenensium lib. 14. Rursum nomina magnatum sciunt polysyllaba, qualia sunt Ariobarzanes, et Nabuchodonosor, et apud Plautum Polypyrrogolines, et Megalodoros,

Col. 782. lin. 31. post uerb. dicendi locus, Versabat adagium Gregorius opinor in epistolis, πῶς οὐ καταφρασεῶν ἡμῶν ἐστὶ εἰσπλάγξ, ἢ οἱ πῶσιμα ἐξῶ μάλα καὶ ἀλῆθῆ, μάλα δὲ σύντομα, ὅτι τό τε ἄσωνα ταὶ κίχνοι ὅταν κολοιοὶ σποκίσωσιν, id est, Aut de sine tuis nugis obstrepre nostro silentio, aut tibi referam prouerbium, ut uerissimum, ita breuissimum. Tunc canent cygni, cū tacebunt graculi. Ita nunc loquantur, Cicero, Vergilius, Horatius, et tacent Pero, Eliseus, Menius, qui uicis illis obstrepant, tanto loquaciores quanto indociiores.

Col. 783. lin. 34. post uerb. sine inconstantem, Ac pro tempore sese uertentem in omnem habitum. Plato in Ione λέξι ἀπεχνεῖς ἕσασθαι ὁ περὶ τῶν παντὸς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ γινῆναι, εὐφρόδῳ ἢ ἄνω καὶ κάτω, id est, sed prorsus Protei in morem temet in omnem uertis speciem, dum sarjunc ac deorsum uolueris.

Col. 786. lin. 17. post uerb. non in iarbibus, Quædrabit et in eos, qui propter meritum euehuntur ad summos honores, ueluti quum seorator indoctus fit episcopus aut Abbas.

Col. 789. lin. 42. post uerb. ἀδύπτως uocant, Non habebit prouerbij gratiam nisi transferas ad eos qui sumis uerborum terrisre iudent aliquem aut in fraudem illicere. Sic enim interdum falluntur et nautæ.

Col. 789. lin. 11. à fine, post uerb. non prouenit, Meminit et Strabo libro 14. Hanc Homerus Odysseæ γ. ἡμεῖς appellat. In Græcorum cōmentarijs repperi scriptū aliquoties ἡμεῖς finali circumflexo, sed mendose nisi fallor.

Col. 791. lin. 25. post uerb. esse potes, Et Columella in carmine.

Iam Megaris ueniunt gentialia femina bulbi. Sunt autem multæ bulbi species, sed omnes, inquit Dioscorides libro secundo, habent acrimoniam, et calore uenerem stimulant, quemadmodum eruca, de qua Columella, Excitet ut ueneri tardos eruca maritos.

Col. 794. lin. 35. post uerb. potentiarius, Congruit cū eo quod alibi dictū est, procul à Ioue et fulmine: et illo, ἵδεν regū manus. Herodotus i Vrania, ὅς δ' ἀνώγει μὲν ἕπας ἀνθρώπων ἢ βασιλῶν ἐξ ὧ καὶ ἐπιπύλακας, id est, Et enim potentia regis supra hominem est et manus prelon gâ. Hoc magis cōueniebat illi prouerbio, sed qui locus occurreret in Herodoto, typographus priores chartas absculerat.

Col. 794. lin. ultima, post uerb. calamitorem,

Apud Atticos huiusmodi dies erant septē, quibus inferiæ peregebat̄ur mibus, eorūq; habebat̄ur inauspicati. Ad hæc ueterum superstitio sibi persuasit et hunc certos dies sinistri auspicij esse, ueluti luna senescētis, quartā, quintā et secundā, quos et ἀποφροῦς appellabat. Rursum dies in quibus rei capitis damnabantur ἀποφροῦς ueluti sinestros. Postremo dies insigni quatiamp calamitate sinestri ἀποφροῦς dicit̄ sunt. Horatius, Ille ex nobilifto te posuit die.

Horum dierum meminit Plato libro de legibus septimo, negās illos esse κακῶν, id est, puros, sed ἀποφροῦς appellat ut sinestros et sepeliendis mortuis sacros. Est uox deinde translata est ad homines execrandos, et abominande malicie, teste uersiculo,

Αὐτῶν ἀποφροῦς, ὅ βλεῖται ἀπεισίαν, id est, Homo nefestus, et ore perfidium tuens.

Eadem est autem Græce uocis etymologia quæ Latine, τὸ πρῶτον, huiusmodi homines Suidas, Helychius et Etymologicus. Quin et sermone detestandos sacros dicitur, ut Horatius, Sacer inteflabilis esto. Virgilius etiam ad animi rem transiit, Aut sacra fames.

Col. 795. lin. 12. à fine, post uerb. haberet linea, Olim qui uocabat̄ur ad cœnā, designabat̄ ad quā umbra solarij uellet̄ adesse cōiuius. Itidē qui uocabat̄ur ne ueniret ante tempus rogabant, ad quā linea esset ueniendū. Porro umbra decem pedes erat gratissima parastitis, cœnæ spem faciens, quæ admodum et sumus largior exiliens ē culina.

Col. 797. lin. ultima, post uerb. propensiores essent, Herodotus lib. primo docet Lydos equitatu ualuisse. Proinde Cræsus optat Iones equitatu uenire oppugnati Lydos. Finitiui ei quod alibi recessimus, τὸ ἴππου εἰς πέδιον.

Col. 798. lin. 39. post uerb. mouere affectus, Hinc nō dissimile est quod Musonius ait apud Aulū Gellium, libro quinto, capite primo, in eos qui modulatu uocam ac lenocinijs uerborum excitant inanem applausum auditorum, Scito, inquit, illic non philosophum loqui, sed tibicenem canere.

Col. 800. lin. 24. post uerb. philosophi, Oscitantiam autem Latini uocabant torporem et indigentiam, Qui cum ignavis uiuit, facile fit illorū similis, Omnes enim proclius sumus à labore ad libidinem, ut ait Comicus. Torpedo piscis suo contactu protinus torpidum reddit. Plato in Menone, δὴ οὐδὲ οἰμοίωται εἰνὸς ταύτης τῆς πλατείαις νεκρῆς τῆς θαλάσσης, ὅ γ' αὐτῆς τὸν εἰς πλωσιάζοντα ἢ ἐπιφύμιον νεκρῶν πέρι, καὶ σὺ δὴ καὶ ἐμοὶ καὶ ἐμὲ πικρὸν τὸν πικρὸν νεκρῶν, id est, Videtis mihi simillimus esse isti late torpedo marine. Nam hæc quoq; semper eū qui accedit ac tangit torpidum reddit. Et tu uidetis mihi quoq; late quiddā fecisse ut torpescat.

Col. 805. lin. 16. à fine, post uerb. præclui lancea, Aeschines in oratione cōtra Ctesiphontē testatur, hoc Solonis legibus fuisse cautū, ut in cōsultatione natu maximus primus diceret. Est apud Athenienses olim fuisse more, ut præco facturus dicendi facultatē ita sonaret, τῆς ἀρχαίης βούλευσας τῶν ἡπείρας πεντακόντων ἐπὶ γενομένων, id est, Quis uult cōcionari ex ijs qui quinqueagesimum excesserunt annum?

Col. 805. lin. 12. à fine, post uerb. Cesari ascribit, Qui Athenodori consiliū approbas sibicicrit, εἰσι καὶ σὺ γὰρ ἀκινδύων γέρας, uerfus integer talis uidetur. Ακινδύων γὰρ ὄσι ἐστὶ εὐχῆς γέρας, id est, Vacat periculo premium silentij.

Col. 806. lin. ultima, post uerb. esset tibicen,

Hermodotus

Hermolani Barbarus ad Picum inuenit non ineleganter pro-
uerbium, *χρῆσθαι ὄρ μὴ ἵστερ δόλωσαν*, id est,
Terrestris quom sis ne quiescis mare.

Col. 807. lin. 6. post uerb. Thymniritu,
Siquidem Aristoteles indicat T hynnos non cernere nisi leuo
oculo, ut ibidem citat Athenens, quom pado superius ex co-
dem autore dixerit illum cernere dextro, sinistro cecutire.
Plinius lib. 9. cap. 15. dicit illos utroque ebetes esse, dextro ta-
men plus cernere.

Col. 807. lin. 35. post uerb. balthemue,
Militi librum, episcopo canes uenatoris. Siquidem muna
hoc ipso sunt ingrata, quod apta non sunt. Interdum uertuntur
in contumeliam.

Col. 815. lin. 7. à fine, post uerb. congruat caloni,
Quamquam Athenens lib. 14. indicat *εὐ* bellicum instrum-
entum dici Sambucam, quod machine in morem admo-
batur hostium munitibus.

Col. 818. lin. 2. post uerb. ac uendere,
Postremo Plato libro de repub. 3. de his agens, qui puenit ma-
gistratu cōuenire mendacium, inquit, *μυθῶν καλὸν ἄλλὰ
φρονικὸν ἔσθι*, id est, Nihil pulchri est, sed potius Phœni-
cense quiddam.

Col. 818. lin. 41. post uerb. tardior sum,
Idem in Cratyllo simile quiddam habet, *ἴνα μὴ ὀφθαλμοῖς
ὤσασθαι οἱ οὐ ἀγνῶνι νικῶντες πῆσι πάντες, ἐπεὶ εὐδὲν, καὶ
ἡμῖς ἐπι τὰ πρῶτα δόξομεν αὐτῶν τῆ ἀληθείας
οὕτω πως ἐλαττωθεῖν ὁ φαιτέρου τὸ εἶδόντες*, id est,
Ne nobis usu ueniat, ut quemadmodū qui apud Aeginet as no-
ueu obambulant, serius percipit iter, iude nos ad rem ipsa ue-
riate, serius quam oportet peruenisse uideamur. Scitum est
et illud diu Augustini aduersus Petilianum, ijs qui perturbat-
ione aliqua festinant, usu uenire nonnumquam ut ueste aut cal-
ceos peruersè induant, que res potius morā adferat. Idem usu
uenit his qui multa simul agere conantur, neq; quicquā asse-
quantur. Plato libro de rep. 3. ὅτι εἰς ἕκαστον ἔμ μὲν
ἐπιπέδου καλῶς ἐπιτιθέντο. ἵνα δὲ οὐ, ἀλλ' εἰ
τὸ πῶς ἐπιχέροι, ἵνα δὲ ἐφαττο ἑμῶν πατέρων ἀπε-
τυχάνοι ἄμ, id est, Vniquisq; recte, unū studiū exerceat,
multa nequaquā. Imō si id tentarit, multa aggressus, omnibus
frustrabitur. Idē eiusdē operis lib. 10. docet idē accidere ijs,
qui non ueritate sed fideis ac malis artibus properat ad hono-
rem, οὐχ οἱ μὲν δὲ ποιεῖν ἢ ἀπὸ κακοῦ δόξομεν ὅτι οἱ δόξα
μῆς, ὅσοι ἄμ διώσιν εἰ ἀπὸ τῆ κατῶ, ἀπὸ δὲ τῆ ἄνω μῆ.
τὸ μὲν πρῶτον ὁ δὲ εὖ ἀπὸ κατῶ, πλεονέκτες ὄντες
γέλασοι γίνονται, τὰ ὅσα ἐπι ὀμῶν ἔχοντες
ἀετρώμενοι ἀποτρίχοντες, id est, An non isti artifices et
iniusti idē sciūt quod solēt cursores quiddam, qui bene quidem
carrūt ab inferiore loco, à superiore uero nequaquā. Primum
quē celeriter profiliūt, ceterū in sine cursum ridiculi sunt, atq;
auidias in huius habētes in coronati senet abripiunt.

Col. 820. lin. 2. post uerb. domestico,
Quin et Græcis pro uerbali uerbo, *μυσολογῶ* dicuntur,
qui *μῶς* in morem cibi causa obambulant oberrantq;. Indi-
cauit hoc Hesychius.

Col. 821. lin. 24. post uerb. sicca limnt,
Ceterum quod Græci Chalcanthum appellant, Cornelius
Celsus serē uertit sistorium atramentum. Colligitur ex are.
Vnde Græcis nomen *χάλκανθον*, quasi dicas slos areis.
Vnde suspicor dici maculam quam egre possis diluere. Nam
atramentum quod scriptorium uocant facillius diluatur, nec
inhæret corio.

Col. 822. lin. 17. post uerb. populi simias,
Est autem hoc animal natura γαλωπτοῖον, nec in alium
usum uidetur natum, quom nec ualeat ad esum ut oues, nec ad
edum custodiam ut canes, nec ad onera gestanda, ut equi,
Athenens lib. 14. narrat Anacharsim philosophum, genere
Scytham, quom in conuiuium induceret homines ad risum
mouendum edocti, solum omnium non fuisse. Tandem quom
inducerentur simie, cepit ridere: rogatus causam, Hæ, in-
quit, natura sunt γαλωπτοῖοι, illi fingunt.

Col. 823. lin. 39. post uerb. pro finire,
Quintilianus libro duodecimo cap. que post finem studia,
Quæ antequam in has etatis ueniat infidas, receptui ca-
net, et in portum integra nate perueniet.

Col. 823. lin. ultima, post uerb. enecent,
Ad gratiam loqui ueteres dicebant *χρησθῆναι*, quo uer-
bo usum Aschylum in Prometheus uincto, docet Athenes
nens libro quarto.

Col. 828. lin. 20. à fine, post uerb. habitent,
Huic non dissimile est illud equū in planicie, Illud autē diuina
sum, ἀσάλακα εἰς κορονίαι, id est, talpam Coronæ.
Est autē Coronæ Bœotie ciuitas, que talpam nō gignit, et
si aliunde infirat, emoritur. Ita Stephanus, quē admodum
scarabeus in loco Thracie iuxta Olynthum autore Plinio.

Col. 829. lin. 9. post uerb. non parit,
Refert et Galenus cōtra Thrasibulū, ueluti uisigo iactatū,
Ἐ τὸ πᾶσι πάντων ἡδὲ ὄντων ἀνδρῶν ἀδεται δῖοις
πάντων ἔστι ἀληθέστατον, ὡς γαστὴρ ἢ παχῆτα τὸν
νῆρ οὐ τίκτηται τὸν λεπτόν, id est, Et hoc ab oibus propē
hominibus canitur, eo quod omnium uersimilē est, quod uenter
obesus non gignit mentem subtilem. Apud Lacedæmonios in-
fame erat, si quis corpore fuisset uehemēt obeso. Agathar-
chides apud Athenens lib. 12. refert Anclidē ob delicias supra
modū corpulentū in cōcione adductū fuisse, atq; illi à Ly-
sandro uehemēter obiurgatum, minimumq; abfuisse, ut in
exilium ageretur, idq; futurum minitatos Lacedæmonios, ni
uitam frugalius institueret. Et ibidem Menander de quodam
obeso loquitur, *πορκεὺς γούρ ἢ εἰς εὐμα, id est,*
porcus obesus iacebat super os.

Col. 830. lin. 14. à fine, post uerb. lenitudine,
Salem mordet ac siccit, Oleum lenit ac hūmēlat. Sic me-
dici oleum addunt sali, ne plus satierot, et qui sapiunt,
admonitionis acrimoniā bonis uerbis leniunt.

Col. 833. lin. 31. post uerb. longe est,
Plato libro de republica 3. refert hoc carmen, ueluti pesti-
lens moribus adoleferentum, quom nulla mors sit misera que
honestatis gratia oppetitur.

Et ad finem eiusdem pro uerbij,
Aut in eos qui peruenit inscitia ueri, quom animus hominis nō
aliter pascatur uerbo dei, quā corpus cibo. Vere miseris-
simum est hac fame mori.

Col. 834. lin. 40. post uerb. diuinis literis,
Nam hoc est columba in auius, quod ouis in quadrupedibus.
Ipsa nulli animantium meditatior noxam, nec aliunde presia-
diūm habet aduersus miluitos, quā à celeritate uolandi.

Col. 834. lin. 4. à fine, post uerb. οὐκ ἔστι οὐδὲ,
Et omnino tales per multas habet Gallia. Atqui Hollandiā
innumeras habet, que sua industria uiros oculos et uolū-
ptarios alunt.

Col. 836. lin. 2. post uerb. meminit Suidas,
Huiusmodi uersiculos indicantes quid quodque portendat
somnia uideo diligenter commemoratos à Suidā et Hesychio,

oblo, quum nihil inanius. Et tamen probabile est utrinque fuisse monachum.

Col. 839. lin. 5. post uerb. *ex arrogantiam*, Hinc demoni uehementer inuasi fuisse, nec inuliam finire solitum, unde tumidis ac presforcibus minuebantur Oetuum demonem. Collectanea uulgata prouerbiu referunt ad autorem Clearchum.

Col. 840. lin. 4. a fine, post uerb. *ex Cilicum*, Augustinus in Grammaticis indicat fuisse tortum in Cornelium Syllan, Cornelium Cinnam, *ex* Cornelium Lentulum. Creditumque est in libris Sibyllinis horu nomina tribus bisce literis fuisse designata. Est autem clausula carminis heroiaci.

Col. 841. lin. 17. post uerb. *incertum partium*, In quem congruit illud Homericum. Αἰθῶ ἀποκλάσει, ἢ ἐπὶ ἀμφοτέρωσ ἀπόδις ἴσα, id est, Claudicat incesso, pedibusque uacillat utrisque.

Col. 842. lin. 36. post uerb. *lasciuientem indicans*, Hefychius indicat originem prouerbij, In arce Palladis aries erat repositus ingens aereus, quem Plato comicus dixit ἀσέλγηος, non tam ob lasciuiam, quam ob ingentem molem. Confertur enim eum equo Diueteo. Veteres enim non solum ἀσέλγηος dixisse quod esset lasciuum *ex* indomium, uerum etiam quod esset pregrande, quemadmodum Espolis ἀνεμυρον ἀσέλγηον dixit pro magno uento. Ha sunt Grammaticorum crucee, ne aereus ille aries sit formidabilis ob ingentia cornua. At quid uetat etiam uentum dici lasciuum *ex* intemperantem, quod suo arbitrio ludat ubi uelit. Mihi uidetur adagium conuenire *ex* in solidos, praeter meritum euectos ad dignitatem.

Col. 843. lin. ultima, post uerb. *quem eo donat*. Notatum est apud Athenaeum Antiochus cognomen Illustis, qui quod erat reliquum pecuniae solet exignere uerius quam largiri, interdum in uis publicis stans dicere consuevit, τίμη ἢ τύχη δίδωσι λαβέτω, id est, Cui fortuna dat, capiat. *ex* abiecia pecunia discedebat.

Col. 843. lin. 17. post uerb. *scripserat*, Alteri uersui Graeco superest syllaba, tamen si sic habet Aldina editio, suspicor in uersum ordinem dictionum. Constat si legas hoc modo, ὅτι τοῖς ἕκαστον τοῖσιν ἀβλυαῖσι καλοῖ, nisi magis placeat ut legamus, Ἐν τοῖσιν τοῖσιν ἕκαστον ἀβλυαῖσι καλοῖ, quasi blandientes ciuitati, hoc in illius uocibus scripserat. Apud Athenaeum libro sexto refertur ex autore quopiam, quod qui Atheniensem rem publicam administrabant assentabantur populo, dicentes caetera quidem omnia esse Graecorum communia, uerum illud esse proprium Atheniensibus, quod uiam nossent, quae perduceret in colion. Quisquis legerit encomium Aeschini *ex* Menonis apud Platonem, intelliget quam formosos pinxerint Athenienses, miro dicendi artificio illis blandientes.

Col. 862. lin. 21. post uerb. *in literis usurpat*, Est autem asparagus herbae genus spino sum. *ex* in medicina utile, *ex* in cibis gratum, cuius summa priusquam discescant, leuiter coquantur, tantum ut cruditas ablit. Dicitur autem asparagus, quod qui sunt in his praecipui, non seruntur, ut Athenaeus dixit.

Col. 863. lin. 17. post uerb. *adducit noui*, Scio Graecum uer sum posteriori non constare, sed ita habet editio Aldina. nec satis diuino quomodo restitui possit, nisi forte pro καὶ ἐνικωτόν legendum est ὅτι ἀντι. tamen si ne sic quidem constat metrum, forsasse διέχοι omittendum, *ex* pro καὶ ἐνικωτόν reponendum καὶ ἐνικωτόν.

Col. 864. lin. 7. post uerb. *Quilibet*. Ad quod alludens Ammianus libro uigesimo secundo dixit, *ex* lucrum ex omni odorantis occasione.

Et ad finem eiusdem prouerbij, Quin illud ab Horatio dictum ἐπινομῶδες serio sequimur, O ciues ciues querenda pecunia priuui, Virtus post nimos, Cephibodoris apud Athenaeum lib. 3. docet apud poetas celebres ac sapientes uiros inueniri sententias quasdam improbatas, uelut illud apud Archilochu, πᾶντ' ἀνδρ' ἔπινομῶδες λυπῆται, id est, Quemuis hominem excoxiare sine spoliare. Apud Theodorum illud κελεύει μοι πλεῖον ἔχειν, ἔπειτα ἴσθι δὲ τὸ ἴσον, id est, Quod iubet plus equo habere, laudare tamen quod equum est. Apud Euripidem tingium γὰρ ἄριστον ἐμοῦ μορνεῖται φέροναι, id est, Quod dixerit, solum iurasse, quod de nobis aliis dictum est. Apud Sophoclem, Τοιαῦτα τοῖσι, πρὸς χρεῖν τε κοῦβία λέγω, σὺ δ' αὐτὸς ὥσπερ οἱ σοφοὶ τὰ μοι Διὸς ἐπαίνεις, τὸ δὲ κερδαινὴν ἔχει. id est,

Ad gratiam tibi ista dico, haud impero, At ipse, nisi uolent facere prudentes uiri, Laudato iusta, caeterum lucro haereas. Idem alibi dixit, μηδὲν εἶναι σὺν κέρδι κερκόμ, id est, Nullum esse malum quod cum lucro coniunctum sit. Apud Homerum, quod facit Iononem insidiantem Ioui, quod Martem fingit adulterum. Haec Athenaeus. Mirum autem popululum indignari poetis aut hisfrionibus, si quando talia recitant in theatris, cum magis debeat indignari quisque sibi, quod ea sequeretur in uita, quorum commemorationem in theatro ferre non poterat.

Col. 865. lin. 3. post uerb. *expositum est*, Veluti de rebus. 4. πάλαι δὲ μακρῆσι φέρονται πρὸ ποταμῶν δὲ ἕσσε κελύβησιν, Ἐ τοῦχ' ἐοικὸς μὲν ἐστ' αὐτοῖσ, ἀλλ' ἢ μὲν κατεργασέσθαι, ὡσπερ οἱ ὅτι τοῖσ χερσῶν ἔχοντες, ἴσθαι μὲν εἰσὶν τὸ ἔχονσι, id est, iam dudum ob beate uidetur rursus ante pedes uolui, nec uidemus illud, sed fuimus ridiculi, quemadmodum solent, qui quum manibus teneant aliquid, tamen querunt quod habent. Non dissimili figura Maro dixit, in manibus, In manibus terre, non hic te carmine longo, Atque per ambages *ex* longa exorsa tenebo.

Col. 868. lin. 8. post uerb. *ἀγοιμ*, Id est, Neque enim hic mihi quicquam Tale est, ad Danais ut ferri possit agere. Verba sunt Sarpedonis exultantis Heclorem ad bellum pro tuenda patria, quum ipse pugnaret, nihil habens quod Graeci possent auferre nisi mirum Lycius patria.

Et ad calcem eiusdem prouerbij, Plato in libro de legibus, ἄν' ἀπορτίωμ μηδ' ἐνα μηδὲρ φέρεται μηδὲ ἄγειν, id est, Ne qs quicquid alienarum reru ferat agatue. Vnde color sermonis ex legu formulis ductus uidetur.

Col. 870. lin. 26. post uerb. *mortuus effes*, Priorem reperire effi apud Hebraeum παρομοιωσάσομ. Non enim dormiunt nisi quum male fecerint, nec capitur somnus ab eis nisi supplantauerint.

Col. 870. lin. 34. post uerb. *deliberandum*, Congruet *ex* in illos, qui bene poti consultant de rebus grauisimis, quum morem Hierodoti libro primo, tradidit fuisse Persis. Item Perfluss, Ecce inter pocula querunt Romulidae saturi quid dia poemata narcent.

Col. 870. lin. 17. a fine, post uerb. *tenuem saltem*, Apud Athenaeum lib. 13. citatur ex Callimacho ὠδὲ ἐμῶσ γοαίμ

Indicat illud ἔμ μεγαλὴ fuisse proverbiale. Vide proverbum, Multa novit vulpes, &c. Idem admonet elegantissima parabola evangelica, de precio margaritæ, & de thesauro in agro. Bona mens igitur πάντων ἀνθρώπων ἔμ μέγα. & etu dicitur bona fama, ποῦ δὴ ἀνθρώπων ἀγαθὴ ἔμ μέγα.

Col. 89. li. 19. à fine, post verb. prociat hostie, Simile est illud Demosthenis in oratione de corona, οὐτως οἰκίαις ἡμῶν ἐδ' ἔχοντο, ὡσεὶ τὸ σπαλιτῶν τοῦ ἱππέως οὐτῶν, εἰς τὰς οἰκίας καὶ τὸ ἄνδ' ἔχοντο τῶν στρατῶν ἐπὶ παιδῶν καὶ γυναικάσιν, τὰ ἡμίωστα. id est, Adeo familiariter nos acceperunt, ut quem adesse armati & equites, in aedes atq; in civitatem reciperent exercitum ad liberos & uxores, & ad ea que sunt charissima.

Col. 90. li. prima post verb. Rochus recentior diuus. Simile fastidium est humani ingenij in his que nobis ad manum sunt. Miratur enim exotica, quem interdum domi habentur meliora. Id potissimum usu venit in medicis, nostros fastidimus, licet eruditos, beluan è longinqua barbarie profectam suspicimus. Itidem pharmacopole magno emunt herbas è longinquo aduectas, quem interdum meliores nascantur in horto uicini. Id eleganter notauit Alexis apud Athenæum libro tertio,

Ἐξ ὧν μὲν ἀλλοθῶν, ἡγορεῖται σὺν γένεσιν.

Alicnum ananum, proximum contemnimus.

Col. 90. li. 34. post verb. obliuia cuncti, Huius meminit Plinius lib. 25. Noble, inquit, illud obliuionē tristitia ueniens adferens, & ab Helena uicq; omnibus mortalis libus propinandum. Dioscorides lib. 4. refert herban ἄλυστον, que inferne Iumpæ atræ bili mediator. Vnde & nomen inditium uidetur, quasi dolore carens, quem admodum vesuicidē & ἄλυστον quod luctum ad sitim pellant.

Col. 91. li. 13. post verb. boni consuleret, Transferretur ad omnem hominis uitam, quoties admoneremur, ut quæcunq; statum sors dederit in eo late tranquilleq; uiuamus. Apud Athenæum lib. 10. refertur hic fenarius. ἐπὶ τοῖς πᾶσι τὸν βίον διέκλυε, id est, Que præsto sunt in hisce uitam necitio.

Col. 91. li. 34. post uer. neq; enim piget. Seneca epistolarum lib. 2. epistola 16. Non est quod mireris animum meum, adhuc de alieno liberatus sum. Ita Mitio in Adelphis, Aeschino dicenti, Fac promissi genium, Respōdet, Promissisti autem? De te largitor puer.

Col. 92. li. 3. à fine, post verb. largitorem alens. Quamquam apud Athenæum libro nono Antiphanes opinor commemorat a capram cœlestem inter animalia apta mensis, τῆς ἀγροῦ ὑλιθῶσας, αἷξ οὐρανια, κριὸς τοῦ μακροῦ, id est, Hircus syluester, capra cœlestis, aries castratus.

Col. 92. li. 17. post verb. in ipsam collectancis. Meminit et Hesy chius, addens Cyzicenos ob molliciem nota tos quod Iones essent. Eadē serē Aristophanis interpres. Stephanus addit eos fuisse graues Tyrrhenorū prædationibus.

Et ad finem eiusdem proverbij, Solent autem tincturæ in signis à locis habere cognomen. Nec enim ubiuis quilibet color tingitur felicitur. Simili modo dictū est ἔμ βαμματα σφραγιστοῦ, & βαμματα σαφ' ἀνθρώπου, Id præcænia detorsit ad mores hominum. Est enim æstimatio ru morq; consequens hominum uitam, uelut tinctura quedam. Vnde carbone notari dicuntur que damnantur. Et notum est illud Enniamum apud A. Gellium. Que tincta malis, aut que bona dicto. Aristophanis interpres indicat Lacedæmonios phœnicis tunicis uti solitos, ne ab hoste sentiretur vulnerati,

ob coloris similitudinem. At ignati mollesq; pallefcant. Ad dam quod est apud Herodotū lib. 4. Quom Acthiopum rex confpexisset à rege Persarum missam uestem purpuræam, rogauit tincturæ rationē. Eam quem ab Ichnyophagis didicisset, ὁ δολερούς μὲν ἀνθρώπων ἐστὶν ἐπὶ τοῖς ὀλεσῶν δὲ αὐτῶν τὰ ἵματα, id est, Non solum aut homines esse subdolos, sed & uestes illorum esse dolosas.

Col. 92. li. 35. post verb. præitq;. Aristoteles libro de Rhetoricis secūdo, citat hunc uersum trochaicum tacito autoris nomine. Θνατὰ δὴ τὸν θάνατον, οὐ καὶ ἀθάνατον τὸν θάνατον φρονεῖν. Id est, Non decet mortalēs ut qui est, curet immortalia. Sed magis mortalēs ut qui est, cogitet mortalia.

Col. 92. li. 16. post verb. in Sermonibus, Et in hac hominis calamitate mira ludit uarietate natura. Inter hos qui mente lapsi sunt, alij sibi uidentur cornibus iaurinus, alij naso pro longo, alij uasa sicilia, nonnulli se taurini esse mortuos, alij sibi uidentur esse principes, alij doctissimi philosophi. Noui qui se credi omnū qui sunt aut fuerunt esse multo sceleratissimum: noui qui neminem crederet ipso ulla in re præstantiorem: noui qui se crederet esse Christum, & alterum qui se putaret deum. Arguius ille solus plaudabat in theatro, credens se miros audire tragicædo. Athenæus libro duodecimo refert de quodam Atheniensī, qui persuasum habebat omnes naues que appellerent in Pireum esse suas, & easq; recen sebat, dimittebat, ac deducebat, & appellentes tanto gaudio excipiebat, ac si omnium rerum quam necebat esset dominus: at si quid perisset, non amplius quærebat, si incolumes peruenissent, gaudebat, multa interim cum uoluptate uitam agens, donec frater eius Crito è Sicilia aduectus, tradidit illum medico, cuius opera liberatus est infania. Ceterum ad se reuertus dicere solet, se nunquam uixisse incundius.

Col. 92. li. 20. à fine, post uer. autor deprehenditur, Porro serpentes quem Graeci uocant hydron, Latini natricem dicunt, quod in aquis degat. Ex uolere huius morsu facto deflunt copiosus humor aquosus, & graue olens. Ita Dioscoride libro sexto. Plinius libro sexto, cap. uigesimo tertio, tradit apud insulas quasdam ante Persidem, hydras marinos uiceniū cubitorum terruisse classem.

Col. 94. li. 35. post uer. præditum, Qualem perhibent fuisse Alcibiadem, qui ut refert Satyrus, apud Iones deliciabatur, ut illos quoq; uinceret, apud Thebanos exercitamentis corporis erai quosuo Bæoto Bæotior: Apud Theffalos equestris rei studio superabat ipsos. Apud Lacedæmonios temperans ac patiens magis ipsi Lacedæmonibus: In Thracia Thracæ superabat uiolentia. Id est cum laude fieri potest. Ceterum περιττῆ μμῆα probroscite dicunt, qui sese per omne rerum genus uiolunt. Indicat Pollux lib. 6.

Col. 93. li. 20. post uer. Athenæus libro nono, Item libro quarto tradit apud Arcadas in fillor fuisse moris, ut à cena sacrificarent, nō quidem lotis manibus, sed iure seu ossa absteris, & quo se absterferat quisq; id secū auferebat, ut faciebant ob terrores nocturnos, qui in comptis solent accideri. Sic ille. Et arditur sanè non inutile remedium aduersus canes in comptis adorientes uiaorem.

Col. 93. li. 7. post uer. Aristophanes in anibus, Ἀέμωτον δὲ ὑμνοῦσιν ἔτι ἂν καὶ τὸν ἕταρον ἕταρον τὰ τῆς τῆ, id est, Lampon etiam nunc uir at per anferem, ubi quis fillit in aliquo.

Col. 93. li. 7. à fine, post uer. contagio. Idem dici potest de ciuitate Romana, in qua non corrupti eximio

eximia cuiusdam integritatis argumentum est. Simili argu-
mento Simo Tercitiano colligit probatem filij sui. Deflecti
potest ad uitam adicam, aut studij genus, ad perniciem in-
uitans.

Col. 959. lin. 6. post uerb. materis commemorat,
Dioscorides ait maxime probari succam huius arboris, cras-
sam, pellucidam, et odore uehementiore, quāq; non desluit, sed
guttis, cō crescit manetq;. Vim habet diuersam, uia corpora
corrumpit, mortua seruat incorrupta. Vnde à nōnullis dictā
esse tradunt, νεκρῶ ζῶντι, id est, Cadaueris uitam.

Col. 963. lin. 15. post uerb. scyphocharē,
Verum ab hoc commento diuersa memorat in problemati-
bus, uolens aliterum à fugiendo dictum. Nam Grecis ἀλώ
utrinque significat molō et fugio, eoque uocabulo scribit no-
tatum eum qui tantæ fuisset improbitatis, ut quisquis illum
effugere ualuisse, is felix haberebitur.

Col. 964. lin. 18. à fine, post uerb. representare mulierē,
Ob insatiam rerum et impoiētēs affectūs etas illa magis est
lubrica, unde et νεανικὸς, factū dicunt Greci, quod maiore
impetu quā in iudicio gestum est. Basilij in epistola quadam,
καὶ ἔργαυθὰ δὲ λόγῳ ὅτι τοῖς οὐ τοῦ καταστρεμῶν οὐ τοῦ
ἔσω ἀνδρῶν οὐδὲ ἐγὼ τοῦ τέλειον ἐφρακτότατος ἐφίληται
ἐκείνῃ, μέγιστον, τὸ τῶν ἄλλων ἐφίληται, ἢ ἡπίστα
μία φησὶν, id est, Et hic nimium qui nonnā perfecti sunt se-
cundū interiorē hominē, nec adhuc ad perfectū etatis modum
peruenierunt, circumagi, ac fluctuari dicit prouerbum.

Col. 966. lin. 38. post uerb. de manu Herculis,
Macrobius libro Saturnaliū quinto, de Marone qui sic usura-
pauit Homerica, ut fecerit sua. Quia quum tria hæc ex æquo
impossibilia putentur, uel Ioui subuen, uel Herculi clauum, uel
uersum Homero subtrahere, quod et si fieri posset, alium
tamen nullum deceret, uel fulmen præter Iouem iacere, uel
certare præter Herculem robore, uel canere quod cecinit Ho-
merus, hic oportune in opus suum, que prior uates dixerat
transfereudo, fecit sua esse credantur.

Col. 967. lin. 1. 3. à fine, post uerb. sibi placeat,
Aristoteles libro rhetoricorum secundo, refert hanc senten-
tiam ex poetā nescio quo,
Οὐ γὰρ πῶς ὅστις ἀπὸ φρονήσεως πέφυκ' ἀνὴρ
Γνώσας πρὸς ὅσῳ ἐκείνῳ ἀσκήσει σοφόν, id est,
Quisquis sapit, non unquam oportet, plus satis
Docendo pueros, mox philosophos reddere.

Col. 975. lin. 9. post uerb. non queat,
Plato in Gorgia uidetur indicare prouerbum, καὶ δὲ ἐλε-
θῆναι ἢ ὡς τοῖσιν ἀνθρώκιν μοι μὴ τὴν παλαιῶν λό-
γον τὸ πῶς ἐν ποιήσῃ καὶ τοσοῦτο δὲ χρῆσθαι τοῦ διδόν-
τα, ἢ ἡμῶν πῶς οὐ, id est, Nunc autem mendacium delusum sum,
atque ut uidetur, necesse est mihi iuxta uetus prouerbiū, quod
adest boni cōsulare, idq; quod abs te datur accipere. δῶρον δ'
ὅτι δῶρον ἐπαίνει αὐτῷ αὐτῷ αὐτῷ αὐτῷ αὐτῷ αὐτῷ αὐτῷ
ut possimus, quando ut uolumus non licet.

Col. 975. lin. 29. post uerb. amantis indicium,
Id Suidas indicat fieri solere folio papaueris aut anemone,
quod παλατιῶνιον dicitur, à παλατιῶν, id est, à stre-
pendo. Alludit ad prouerbiū Ammianus libro decimoquarto,
Quod quam uere et ex animo dicitur, solet amor ex leui crea-
pitiu monstrari. Vnde locus erit prouerbio, ubi ex dicto sim-
plici apprehenditur animus hominis.

Col. 977. lin. 15. post uerb. ἢ οὐκ, inquit,
Singulari proinde certamine depugnabo. Ad hunc quādam
modum refertur in collectaneis Græcorum, sed mēdo se, quod

liquet ex Pluarcho qui narrat Dionysium respondisse μοῖ
ναρχῆσιν οὐκ, quod interpretes uerterunt monarchas
erimus, decepti scripture uicio. Legēdum enim μοναρχῆσιν
μαρῶν, ut μαρῶν sit unica dictio, que non inferat tantū,
sed aduersetur potius. Corrigit enim alterius diuinationem,
et subijcit, imō potius ero monarcha; quis enim sic loquitur,
erimus monarchæ. Ad hæc μοναρχῆσιν οὐκ, non sonat,
erimus monarchæ, sed simus monarchæ. Postremo si legas
οὐκ ut sit inferentis, non corrigentis, quid aliud dicit Diony-
sius, quā in ideo se fore monarcham, quod stultus esset?

Col. 977. lin. 15. à fine, post uerb. in manu est,
Prouerbiū admonet certam fortunam, licet modicam, incers-
tis quamlibet amplioribus antependendam.

Col. 979. lin. 29. post uerb. ἑστῶς, enim,
Vt indicat Hesychius, apud Tarentinos pronum significat,
et κῆρα caput. Vnde Βασιλῆος Thracibus dicuntur Βασι-
χῆ, Bacchi numine afflata, que et Bassarides dicuntur, ut
indicat Etymologicus. Hinc uox deducta ad meretricē, que se
prosternit quibuslibet. Apud Athenæum libro quarto νεκ-
ροποιῶντες dicuntur, qui crapula grauatam habent caput.

Col. 979. lin. 43. post uerb. dotem ipsam,
Addunt et ipsum diem à nuptijs secundū ἐπὸν λαίμα, quod
sponsa tum inducitur in cubiculum. Adagium accomodari po-
terit et in eos, qui iactant suam beneficentiam. Opinor autem
hæc esse, que iure consulti uocant τὸν ἄρῳνα.

Col. 980. lin. 13. post uerb. in Eunuchos,
Suidas indicat Athenis fuisse magistratum decemuiris cōmis-
sum, qui pecunias in arce Palladis repositas seruariēt, quas
sacras et publicas appellabant, uia cum ipso Palladis simu-
lacro, ac reliquis templi ornamentis. Erant et Tamiæ tritra-
mium, qui præfectos triremibus solent comitari, ueluti custo-
des. Is magistratus interdum fuerat abus cōmmittere, quum
oportuerit incorruptos atq; integre fidei uiros ad id asciscere,
quasi nihil referret qualis suscipiens provinciam, modo cō-
missa sit. Per Ironiam dici potest et qui dignitatem inuidit,
nihil laborans, quam eruditionem quosque mores postulet ea
dignitas, quasi dicas, esto dignitate episcopus, moribus uel
canis, si libet. Solent autem reges gazas suas et uiceres eun-
chis committere.

Col. 982. lin. 13. post uerb. mortem adfert,
Citatur apud Athenæum lib. 7. hic uersiculus est Timone,
ὤρεν ἔσθῃ, ὤρεν δὲ γαμψῇ, ὤρεν δὲ περσῶν, id est,
Tempus amandi, tempus habende coniugis, est quod
Rebus ab his tandem moneat desistere tempus.

Col. 982. lin. 39. post uerb. distimulat,
Decertum apparet ex Sophocle, apud quē Aiax ita loquitur,
Οὐκ ἔρπει μὲν οὐδὲν ἐξ ὀνόματος λόγῳ ἔσθῃ
ὀρεν ἢ κενῶν ἐλπίσιν θερμαίνεται, id est,
Haud enno uirum mente nulla prædium,
Quæcumq; inanes spes mouent et incitant;
Aeschines contra Timarchum,
ἔλπίσιν κενῶν ἐμπλήσας; id est,
Postequā illum impleisset inanibus spebus:

Col. 983. lin. 25. post uerb. suauiter uidentur,
Citatur in testimonium uersus ex Alexide,
Σκευάζετε εὐχαρίστας ἡσθησάσα πῖνετε
ἀέπεσθε μοῦνηζετε. id est,
Facite apparatus et epulis incubite
Lepanini atque mattyazete.

Ceterum Atticis λέπειδες dicuntur qui intemperanter in-
dulgent Veneri, huc ni fallor alludentibus quod λέπει-
ζο

sonet de glibo, que uox ex Latinis insipatione facta est obsecra. λεωθ enim Græcis pellem significat.

Et ad finem eiusdem proverbij,

Tot autoribus Athenæus docet quod sit matrya. Idem libro quarto tradit apud Lacedæmones μαθητὴν dicta bellaria, que post πικλοῦν, id erat conuiuij genus, apud illos dabatur, que quidem ex ἐπιπίλα vocabatur.

Col. 99. lin. 7. post uerb. ex seruat amicos, Sententia uidetur desumpta ex Herodoto. Constat tamen trimeter si legas, οἱ φιλομεμεμφοῦς, εἰς φίλων οὐκ ἐμφοῦς. Nec tamen uideo quid sit φιλομεμεμφοῦς. Si legimus φιλομεμφοῦς, addenda est coniuictio, οἱ δὲ φιλομεμφοῦς, ita constabit uersus, id est, Qui querulus est, amicitie hanc accommodat.

Col. 99. lin. 18. post uerb. ἔγω, Plato in Symposio, ὅ δὲ καὶ σοὶ λέγω ἀγαθῶν μὴ ὄρεσθαι παρὰ τὸν νότον τῶν ἀλλ' ἄν τ' ἡμετέρων παρὰ μέγα τῶν, ἰσῶντα εὐλοβήσιν, καὶ μὴ ἤν τινα ἴσοιμιαν, ὡσπερ νῆπιον παρόντα γινώσκαι, id est, Que sanè ex tibi dico Agathon ne ab hoc fallaris, sed meis doctus malis caueas, neque, quem admodum habet proverbium, stulti more malo accepto sapias.

Col. 99. lin. 39. post uerb. diuī Petri, Huic affine est quod habent proverbij Sirach, Qui lauiatur à mortuo, et iterum tangit mortuū quod prodest lotio illius.

Col. 99. lin. 20. post uerb. figunt uestigia, Aliquanto diuersus est, quod est apud Platonem in Lachete, ὅ οὐδὲ ἀκροῦ ποδῶν ἐπιβάλλοντας, id est, Ne summo quidem pede ingredientis, quod pertinet ad illam formam, summi labris degustare, summi digitis attingere.

Col. 99. lin. 39. post uerb. diditum est, Tantius enim illic honos habebatur meretricibus, ut quem admodum ex autoribus docet Athenæus, illic in templo Veneris profarent, atque in solemnibus precibus illud addi soleat, ut dij auerent meretricum numerum. Quin et illud refert, meretrices sacro sacro Veneri, ciuitatem extremo periculo laborantem seruasse placata Veneri.

Col. 99. lin. 24. post uerb. Latinum reddidimus, Αγαθῶν δὲ λόγους scriptis Athanasius in apologia prima: ex apud Strabonem, Πρυγῆσι leporibus timidior, de quo diditum est alijs per occasione.

Col. 99. lin. 39. post uerb. referat adducere, Venustus erit si ad animum transferatur: ueluti si de formoso, sed moribus improbo dicas. Si corpus aspicias, Nireus est, si animum, plusquam Δεσπίτιον Ἑλέμινα reperies.

Col. 99. 4. lin. 6. à fine, post uerb. caudas lacertis, Alcæus apud Athenæum libro septimo, Ἐδῶν ἔμαυτον ὡς πολύπυρα, id est, Comedo me ipsum more Polyphi. Vnde ex ἀποφύγιον dictus. Verum hanc opinionem ex Athenæus rejicit.

Col. 99. lin. 12. post uerb. compabile lignis, Itaque quoties ad id quod molitur aliquis, pluribus administrandis opus est, uelut ad gerendum magistratum, ad scribendum librum, ad munus concionandi, ad institutendam familiam, ad longinquam peregrinationem, non incepte usor pabimus Hesiodi uerbum, ἐκαστὸν δὲ τε Διδραβὲν ἐμάσθην.

Col. 99. lin. 25. post uerb. tanquam proverbium, Cicero leui brachio, de quo diditum est alijs. Ibidem dicimus suspensio pede, pro sensu ac tacite. Amnianus lib. xiiij. Scis se suspensis passibus inuecerunt in scaphas.

Col. 100. lin. penultima, remouit Adagium, Pica certat eum Luscinia, Et substituit seq.

Ne fascines.

Ἰνα μὲν βραχύνειν με, id est, Ne me fascines. Dicit solitum ubi quis rem suam nactus, presentibus impartit alia quid, ne solus fruens alios contristet. Indicat hoc Aristoteles scellionis nigefime problemate trigesimo quarto. Vbi de mensa communi aliquis sibi priuatum sumeret aliquid, intuenti communicans dicebat, ne me fascines. Itaque sumptus cibum prius cedebant rutam, eui remedium aduer sum fascinum. Tunc enim metuebant noxam fascini, quoties uel audiuisset crederetur, uel aliauis incommoat suspicio tenebatur, aut cibum haberent suspectum quem capiebant. Ita fuit, ut semper cum perturbatione uel biberent uel eaderent, statim simul haustum, qui si expellitur, simul exit cibum, si retinetur, mouet torsina. Itaque rutam prius comesta, et stomachum et reliquum corpus calcitat, ut spiritus ille inclusus descendi quoad ubi posuit. Vnde et illud proverbiale quiddam habet, rutæ opus est, ubi significabimus periculum cuiuspiam incommoat, quem admodum de baccare et apio diximus alijs.

Col. 100. 4. lin. 23. post uerb. gratiam habet, Dioscorides ait Lapsanum Romanis et napium dici, cuius folia simul et caules elixi comeduntur: puet hanc stomacho magis amicum quam lapatham, uisum meminit Horatius, de coena fragali loquens, Aut herba lapathi, prata amantis, et graui Maluè salubres corpori.

Col. 100. 5. lin. 43. post uerb. à Xerxe per fossus, Athenæus libro decimo commemorat Erysicthonem quemdam inexpecte uoracitatis, nullo dictū fuisse, βορῆς ἄδυνας id est, Voracitatis Athonem.

Col. 100. 5. lin. 5. à fine, post uerb. è balneis, Apud Athenæum Epphippus eleganter dixit in manu manu, Αἰδοῦσθαι εἰσελάσσειν εἰς τὸν ἑσθῆρα μὲν Ἀστυκόλορον τε χερσὶν προσέβην βορῆς id est, Ingressus alienum edere discere obsonium Edulijq; porrigere immuenum manum.

Col. 100. 9. lin. 30. post uerb. sententia Plutarchi, Apud Athenæum libro quarto uocantur ὠλοῦστροφοί, quibus dulce est aliena uiuere quadam. Refert ibidem quiddam non illepidum: orta disceptatione que nam aquarum esset optima, quum alij preferrent Lernæam, alij Pireneam, alij aliam. Carnes iuxta Philoxeni sententia dixit, τὸ ἦν χερσῶν ἢ ὡς ἰδίον, suauiusnam aqua que manibus infunditur, quod ea declarari coena esse paratā, quum conuiuator iubet conuiuii lauare.

Col. 100. 9. lin. 15. post uerb. canes Meliteos, Qui quidem hoc esse uidentur in genere canum, quod nati et pumiliones inter homines. At Masinissa merito laudatur, quod pro simijs et catulis maluit pueros alere, usque ad annum tertium, deinde remittebat eos suis parentibus. Sed intolerabilis est quod apud Britannos complures alunt grecos tororum ad saltemionem, animal norax et masculum. Cuiusmodi sunt et simice, licet minus uoraces. Nec pudet has Christianorum esse delicias, tot egenis esurientibus. Verum quid ista deploramus, quum obambulent qui exemplo ab istius orto, puellam aut puerum circumferunt gesticalationes ineptas colulam, et minus puella calanitas alit ocium quattior aut quinq; robustiorum nebulonum. Et huiusmodi ludus æquis oculis spectant homines Christiani.

Col. 101. lin. 39. post uerb. problemate sexto.

Satyrius apud Athenæum libro quarto, id genus homines de-
pingit his verbis, κατατρεχόντες τὸν ἀγρὸν, διασπάρ-
ζοντες πλὴν οὐκεία, λαφύροισιν τὰ ὑπάρχου-
σα, id est, Proculcantes agrum, diripiētes domum, pro
spolijs vendentes facultates. Nam λαφύροισιν, est pre-
das hostibus detractas sub hasta vendere. Atque ea solent mi-
noris estimari, velut aliena. Hinc Græcis λαφύροισιν dicitur
libro, qui luxu prodigunt rem familiarem, ut indicat Athenæus
libro undecimo, et eiusmodi profusio λαφυγμός dicitur,
et λαφύροισιν prædæ, aut intemperanter profundere
seu devorare, ut indicat Suidas. Nam λαφύρα spolia di-
cuntur, utius hostibus detracta, quæ admodum σκῆλα mortuis.

Col. 1013. lin. 6. post verb. meminimus alibi,
Pausanias admonuit, Corœbium in à cum Bualione ac Me-
litiide ab Aristophane inter fatuos numerari. Eadem Suidas
adferens hoc carmen ex Aristophane τὸς ἄδελφούς
ταυτοὶ κερηνότες, μιμνήσκουσι, μελιτίδα κείδωσι.
id est, Hætenus abiectissimi, inbiantes Mamacuthe, Meli-
tiide desident.

Col. 1015. lin. 43. post verb. dicas scribito.
Contra verbo rem expedire dicitur, qui paucis explicat: et
ne syllaba quidem attingere, qui nihil omnino meminit. Ita
Galenus in Erasistratum opinor, πῶς δὲ οὐκ ἀδύνατον
τὰς μὲν φθὶ πείλωσιν ἀποπληξίας διακρίνωμεν ὡς
πολλοὶται εἰσι καὶ κατὰ πολλὰς γίνονται προφάσεις,
ὑπὲρ δὲ τῶν ἀιματωσῶν σφραγίσματα, οὐδ' ὧς σὺν-
λαβὴς μίαν φθέρημεν, id est, Qui sit ut non pu-
deat, quod quum de concoctionis vitij distinxerit, et quod
multa sint, et varijs ex causis accidat, de generandi sangui-
nis defectibus, ne uno quidem verbo, ne una quidem syllaba
loquutus sit.

Col. 1016. lin. 13. post verb. de natali Iesu Christi,
Idem variavit nomibilib in oratione contra Eumonianos, μὴ δὲ
κείδωσι ἴπποισι θεομοὶ καὶ θεοκώπει τοῖς ἐπιβάταις
λαγνισμῶν ἀποπληξίας, καὶ πλὴν καλῶς ὄρχουσα
εὐλαβίαν ἀποπληξίας πᾶσι φθὶ νόσας δεινῶν,
id est, Ne velut equi feruati et intrastabiles, posteaquam ra-
tionem eui sefforem excusserimus, et in religiosam cautionē
pulchre nos septis cohobentem, procul à meta curamus.

Col. 1018. lin. 29. post verb. flagrorum crepitus,
Constabit trochæicus tetrameter catalecticus, si addas arti-
culum, Μίτε τῶν λυδῶν et κερνικας per geminum
cappa legimus apud Hesychiū et Athenæum. Hesychius
indicat κερνικῶν dici offam et sanguine uarijsq; condimen-
tis confectam. Athenæus hunc versiculum adducit,
Εἰώθας εἰς ταυτὸν κερνικῶν μέλι,
Συμῆλαι, ἀν. πάντα γὰρ ταναοῖα. id est,
Miscere in unum consueuisti, mel ad hæc
Stimulaginem, oua. Cuncta enim contraria.

Vnde κερνικῶν, pro miscere varijs rebus species, et
κερνικῶν μετὰ pro cibus uarie conditis, et κερνικῶν
conditura exquasitor. Sed quibus rebus quibusq; modis ge-
nus hoc edulij conficiatur, scribo declarat libro duodecimo, di-
cens hoc inuentum esse Candaui, qui hinc sibi nomen cele-
bre peperit.

Col. 1018. lin. 32. post verb. abessef,
Legimus enim Lydos luxu delicijis, fuisse corruptissimos,
adeo ut Iudij nomen dederint: tum barbaros, hanc scio an
Lydos, de Tyrrensibus certū est, ad tibiae modos solere seruos
cedere, summam molliciem cum summa feracitate coniungentes.
Col. 1018. lin. 37. post verb. lenocinio condunt,

Aut qui concionem è diuersis male coherentibus contextit,
qui mos est quibusdam ostentatoribus. Exponunt paucis scri-
pturam, addunt questionem Sorbonicam, assunt aliquid ex
iure Cesareo, nomibilib ex iure Pontificio, tum ex Aristote-
le, ex poetis. His omnibus Colophonem addunt, anilem fa-
bulam, hoc est uere κερνικῶν.

Col. 1024. lin. 45. post verb. præstiterit,
Ut ad promerbium redeam, congruit illi, quod alibi comme-
moratum est, Aliquid mali procerum inuicem malum, quod
usurpauit Demosibenes in oratione contra Callistean, οὐκ
ἔμ ἄρα ἀνδρῶν ἀδύναται χαλιπώτερον οὐδ' ἔμ γένοι-
το πικρῶς ἢ πλεονέκτης τυχῶν, id est, Nō erat quic-
quam ὀ Athenienses perniciosus quam improbum uicinum,
nec suis contentum esse nactum.

Col. 1027. lin. 5. venouit adagium: bene loculis, bene scri-
nio, Et substituit sublequens,

Mens uidet: mens audit. XII
Nōς ὄρεσιν καὶ νός ἀκούει, id est, Mens uidet, mens au-
dit, Hemistichium prius uidetur carminis Trochæici, tetra-
metri, catalectici. Refertur ab Aristotele quasi uulgo iactatū
Sectionis undecime, problemate. 33. ubi proposita questione
quor noctu acrius audiamus quam interdū, inter alias causas
et hanc reddit, quod interdū animus uarijs negocijs distra-
hitur, qui nisi sit præsens, nec corporis sensus officio suo fun-
gatur, adeo ut mente alienata, nec corporis dolore intera-
dum sentiamus: et ipse sum expertus in cruciatu dentium, aut
calculi, multo leniorem reddi doloris sensum, si possis ani-
mum in aliquam cogitationem alienam intendere. ὡσπερ,
inquit, ἐκταυτοῦ νός ὄρεσιν ἢ νός ἀκούει. Noctu uero,
quoniam oculorum sensus quiescit, et animi cogitatio tran-
quillior est, tum aurium meatus non minus patenti nocte quā
interdiū, nec minus capaces sunt sonorum, sed eos facilius etiā
renuanciant animo, quod tum nullis attentionibus distrabatur,
nec oculorum sensu auocetur, quemadmodum in die, fit ut ac-
tior sit aurium sensus. Locus erit adagio, ubi iubeamus quem-
piam attentum esse, quemadmodū dicitur, hic esto, et isthic
sum, De mente peregrinante nobis dictum est aliās.

Col. 1027. lin. 37. post verb. prodant renpublicam,
Amphis apud Athenæum libro decimo:
Εὐτελέεσ γὰρ δ' ἔσπιον οὐ σοῖσι πῶνιαι, id est,
Vbi cæna frugi est, nulla debacchatio.

Græcus trimeter uidetur corruptus inuersione duarum dictio-
num: Restituetur si legas, δ' ἔσπιον γὰρ εὐτελέεσ: et
subdit ex Alexide, Ex prolixis conuuijs primum nasci scom-
mata, è quibus serè plus est doloris quam uoluptatis. Hinc ma-
ledictum, Id regeritur ac recipocatur in dicentem, mox ad
uerbis ad uerba. Non ita qui Thybora uisitant.

Col. 1029. lin. 33. post verb. celeritatem habet,
Etenim si producas priorem in is, carmen erit hexame-
trum heroicum, sin corripas iambicum. Porro quod apud
Athenæum in is et in nunc aspiratur, nunc tenuis est,
nescio an librariorum incuria factum sit.

Col. 1031. lin. 4. post verb. apud autores,
Velut apud Fabium libro duodecimo. Non ea modo que con-
scripta sunt historijs, aut sermionibus uelut per manus tradita,
quæ quotidie aguntur nosse, uerum ne ea quidem que ὀ
poëtis ficta sunt negligere. Item Linius libro ab urb. cond. 5.
Etiam si nobis cum uerbo simul posite, traditeq; per manus
religiones nulle essent.

Et in sine eiusdem adagij.

Quæ admodum quam dicitur in situ, aut opinione, aut cō-
BB 3 suetudinem,

saetudinem, aut disciplinam aliquam, per manus traditam ad nos uenisse.

Col. 1033. lin. 30. post uerb. Aleibiadis, *ἴσθημι δὲ ἢν ἴναι πᾶντων προβαλλόμενον λόγον, ὡς εἰ πολεμικός γε ἔην σφόδρα ἐβλασφημοῦν ἄνθρωπος φιλόσοφος, ἰκανὸς ἀφελαιῶν*, id est, *dictum uidelicet illud quod ab omnibus usoratur, quod si hostis quum effem uehemeter nocui, etiam si sim amicus magnopere quicquid professe.*

Col. 1033. lin. 43. post uerb. mutuari uenenum, *Vtriusque serpentis uenenum inmedicabile, pariterque noxiū, nisi quod ipse uersus magnis enecat cruciatibus, aspidis adeo nullū adfert dolorem, ut nec hōlaptas desit, si Plinio crea dimus. Est autem aspidis genus, quod absque morfu, conspuens hominem ueneno, perimit, unde Graecis dicta ἰπιδία.*

Col. 1033. lin. 47. remouit adagium, De caelo ad synagogam, et subsiuit sequens:

Neque inueni, neque foris. XLIIII

Ireneus libro primo, capite nono, refert hoc prouerbiū, dicens, hoc quadrare in mulierculā: quādam, quae quum intelligerent se fuisse delusos a discipulis: Valentini, nō iam se cōmittēbant ecclesiae, ut remedio pariti: nisi reciperentur in confortium unde discesserant, sed inter uirūque degentes, nec Valentiniāns adhaerebant, nec ecclesiae sese reconciliabant. Simili figura dicunt hodie, neque caro est, neque piscis, de homine qui sibi inuit, nec ullarum est partium.

Col. 1038. lin. 14. à fine, post uerb. *Ἐξαπομνήστε*, Plato lib. de Rep. 4. *ἢ οὐκ αἰεὶ τὸ ὅμοιον ὃν ὁμοιοῦν πρὸς καλῶς*, id est, *Aut nō semper quod est simile, simile accersit.*

Col. 1038. lin. 10. à fine, post uerb. cap. undecimo, Dioscorides indicat radicem uino decoqui ad tertiam partē, ex eo colato sumi cyathum aduersus insomniam. Datur et secundis aduersus intolerabilem cruciatum. Quin et sedi immissa herba, glandis uice, somnum facit. Hanc Pythagoras ἀνδραπομορφου appellauit, quod radix imitetur hominis formam. Vnde Columella in carmine semihominem dicit,

Quoniam semihominis uesano gramine foeta
Mandragorae pariat flores.
Eandem circēan appellat, quod radix illius amatorij ueneficij credatur utilis.

Col. 1038. lin. 3. à fine, post uerb. *pharmacum*, Itidem qui dormitant in negotio, sub mandragora dormire dicitur. Lucianus in Timone, *ὅσοι γε καὶ ὅσοι ἔπι δ' μανδραγόρας καθεύδουσιν*, id est, *quandoquidem ueluti sub mandragora dormis.*

Col. 1046. lin. 10. post uerb. uocabulis secundo, Athenus lib. 3. docet eiusmodi homines a poetis aliquot dicitos κνωστολόγους et κνωστολόγους, quod ob culinam uocantur adulterior, et uiderem liguriam, morbum dictum κνωστολογία. Ita Iuuenalis,

Te putat ille esse caprum uideore culine
Col. 1047. lin. 25. post uerb. *amicos*,

Neque dubitem contendere à Ciceroe immanis scriptum, quod scriba deprauarit in inanis, quum mansuetus nō respondeat inanis, sed immani, nec in hoc uersu quicquam sit inane, hoc est gloriosum aut frivolum, sed seruis homine indigna.

Quamquam carmen apud Ciceroem nō satis constat suis numeris, constabit si legas,
Pereant amici, inimici dum intereant simul.

Col. 1047. lin. 19. à fine, post uerb. aut uinum, Graecis *δουλαιζου* dicitur, qui cum per se sequens postulet aliquid, qui mos est mendicorum: unde prouerbiū, mendicorum peras semper esse inanes. *δουλαιζου* autem uas est farinaarium. Hesychius indicat eam uocem fuisse peculiarem Tarentinis.

Col. 1049. lin. 3. à fine, post uerb. retulimus, Opinor quod id temporis frigeret Abydus ob uetustatem: Vnde Sinopen meretricem Abydum uulgo dictam indicat Athenus lib. 13. quod iam ausus à nemine adretus. Hesychius uidicat quempiam apud poetam quendam *ἀβυδοκόμου* dictum, quod de scycophantia sese uenditabat. Suidas, ni fallor, dicitur citat ex Aristophane. Zenodotus se effert prouerbiū *ἀβυδοκόμου* *πράσις*, id est, *Abydus ciuitas. Stephanus indicat prouerbiū dictum ab Abydenis Milefsij. Nam hinc profecta est Abydus Hellepontica. Verum haec propius attinent ad prouerbiū quod ante retulimus, Ne temere Abydū.*

Col. 1050. lin. 29. post uerb. mortem piam, Quamquam coronis dicitur interdum quod accedit absoluto operi, ut Martialis, Multa sunt coronide longus, quadia sunt in conuiuijs, quae Graeci uocant *ἐπίδρησιματα* siue *μεταδρησιματα*, quod caenis adduntur. Latini, ni fallor, bellaria uocant. Cuius uocis eadem fuerit gratia, si ad res animi transferatur, uelut ad affectionem quaestioni propositae additam, aut aliud simile.

Col. 1051. lin. 27. post uerb. multitudinem, Macrobius libro Saturnalium quinto, docet *Gargara* montem esse, et eiusdem nominis oppidum monti subiectum in Mysia ut apparet, quae frugum est feracissima, ut hinc factum sit, ut qui inmensam uerum copiam significare uellet, *gargara* nominaret. Exempla citat ex *Alcaeo*, Aristonem, quae scribarum inficitia desiderantur.

Et in fine eiusdem prouerbij, Alexis apud Athenum libro 6. *Ἐβρα καλῶν τὸν οἰκῆτα* *ἔβ' ὅττα καὶ μόνου, ὀνόμασιν δὲ ἡραμύμου* *ἰαμμακοσίσις*. id est, *Famulum intonat ab euocans Vnum atque solum, ceterum uocabulis Vtens ad id inueneris.*

Loquitur de paupere ostentatore diuitiarum, qui quum nō haberet nisi unum famulum, tamen pro firibus euocabat eundem uarijs nominibus, ut hospites crederent plurimos esse domi. Et huius compositae uocis meminisse Macrobius loco quem modo indicauimus.

FINIS.

SEBASTIANVS GRYPHVS GERMANVS EXCVDEBAT
LVGDUNI,
ANN. M. D. XXIX.

De scylla loquitur

De scylla loquitur. V

Equid omnium hominum immanissime Remy. tuas? eequid tuum saltem
 Tabe contuminas? eequid tui generis splendorem polluis? quem multi intendo
 tui mihi ac uita proderet eequid parentes in eandem nam undas
 pro quibus emori si te credi iura diuina et humana cogebant. Equid mar
 liana Cyrenia sequens phalaris. eequid oedipodem exiit, Equid conu
 Anaxirim com moues patria sua cuius in eandem tibi molesta tibi iura
 riores parentes odisisti, te p. ^{non} ~~non~~ nemine tuta atq; defensa tibi in bellum
 indicis. quo te perusia moris attatis quo te tuos prociptat fueri ingu
 nus. quid facit tibi arimi de serati. Queri

+
An usque una almocara, una curia ~~an partibus~~ *Vapariis*

tantum facit. p. petuli, tibi a legum miserationem attulerunt, dicitur ne
accidit, scilicet oritur a sanguine meo admodum multum abate sed equare mita
est a tanto conueniendam quibus. his ille verbis et. ss.